

יום שני בלילה

מדבר יהודה

יומן יקר שלי!

כמה טוב שאתה אתי עכשו, כשאני כה זקוק לתמיכה ולמשענת!
השעה 10:35 בלילה. אני כותב בך לאור הירח. קבי, חברי, נרדם סוף סוף, ואני
רועד מפחד ומקר.

כבר התפללתי ערבית ואמרתי אלף פעמים את כל פרקי התהלים שאני יודע
בעל-פה, אך עדין אינני רואה או שומע מישהו שבא לחלץ אותנו מכאן.
מה יהיה? האם נשרד כאן את הלילה הארוך-ארוך הזה?

אני מנסה לשחזר כיצד נקלענו למצב ביש שכזה...
הכל החל בטיול נפלא במדבר יהודה. הכתה טפסה במעלה המצוק לכוון המעין
הנובע בלב הסלעים הנוצצים והקרחים. למרגלות המפל שיצר המעין בזרימתו
מרום המצוק, נקוטה ברכה צלולה. כל כך נהנינו מהרחצה בה! הפנים הקרירים
הפיחו בנו רוח חיים, בנגוד ללהט השמש ולחם הכבד. התזנו מים בעליצות זה
על זה, ואחר כך המשכנו לטפס במעלה ההר.

המדריך הוביל אותנו למערה והסביר כי במערות אלה ממש הסתתר דוד המלך
בברחו מפני שאול. כעת אני נזכר, כי בפתח המערה היה תלוי שלט: זהירות!
נמר מסתובב בשמורת הטבע. אין להמציא בשטח השמורה החל מרדת
החשכה! צחקתי אז ולא האמנתי שנמר מסתובב במקום זה, ההומה
במבקרים... אבל עכשו, יומני, אני רועד כלי, ומקנה בכל לב שאכן זו הייתה גזמה
ובכלל אין נמר ולא זכר לנמר...

(מה הקולות המשנים שאני שומע? נכון שזו רק הרוח ששורקת?)
הגענו לנקודת תצפית מקסימה הצופה על ים המלח. עמדתי על קצה המצוק,
נזהר שלא למעך חלילה אל התהום הפעורה מתחת, וצלמתי את הנוף. כעת אני
מקנה שאני אהיה זה שאפתח את התמונות, ולא מישהו אחר, שימציא את
מצלמתי...

המשכנו לצעד בשביל. קבי ואני החלטנו לצעד בערוץ הנחל. נהנינו מקרירות המים ומהאתגר שלא להחליק על גבי האבנים המשונות והחלקלקות, שהמים זורמים עליהן ללא הרף. "אבנים שחקו מים", אמר קבי, ושקע בשיחה פילוסופית על כח הרצון שיכול לשנות מציאות נתונה.

באיזשהו שלב התפתל הנחל בין סלעים גבוהים וצמחיה עבתה, ואז נאלצנו לצאת ממנו ולמצא את דרכנו בשבילי העפר.

"הי, קבי! אתה רואה את הקבוצה?"

הבטנו מסביב אך לא ראינו את חברינו. שמענו קולות עמומים במרחק והתחלנו לרוץ לעברם, אלא שנאלצנו להאט את הקצב ולפסע בזהירות בגלל הסלעים הגבוהים והקנים המתנשאים שצמחו לצד הנחל.

"אלחנן, חייבים למהר! עוד מעט תרד החשכה והשמורה תסגר למבקרים!" קרא אלי קבי בהיסטריה.

נסינו למהר ככל יכולתנו, ובד בבד המשכנו לצעק לחברינו, אך החברים היו כנראה שקועים מדי בהליכה ובהקשבה למדריה. איש לא שמע אותנו.

השמים נצבעו בארגמן, והסלעים קבלו גוון אדמדם וסגלגל. קלטנו שאבדנו את הקבוצה.

"בוא נרוץ, לפני רדת החשכה!" נסה קבי לזרז אותי ואת עצמו.

"נראה לי שאבדנו את השביל", צעקתי מבהל. "אני חושש שאנו מתרחקים מכיוון היציאה".

התישבנו על סלע ... פרצנו בבכי.

בעתוי אחר הייתי יכול להתלהב מעדר היעלים שגלש ממעלה המצוק לכיוון הנחל והרוה את צמאוננו, אך ברגע זה חששתי מכל עלה נדף.

החשכה ירדה, ואורו החור של הירח האיר את המצוקים שסביבנו.

קבי התעשת והחל לנתח את המצב בהגיון: "דבר לא נרויח אם נסיף לילל כמו שני תינוקות. כעת הוא מבחן האמונה שלנו בהשם. אם הוא תפץ בחיינו, אז נצא מפה בריאים ושלמים", אמר, ופתאום גליתי שלקבי תעצומות נפש ובגרות שלא הכרתי קודם.

השמים עטו שחר ומעלינו נפרסה חפה של כוכבים. נשאתי תפלה נרגשת, רווית דמעות.

שמעתי פעם, כי מי שנמצא בעת צרה יקבל על עצמו קבלה טובה לעתיד, ובזכותה ינצל.

"כשאצא מכאן ואגיע אל ביתי בשלום, אני מקבל על עצמי לדבר פחות ולשמע יותר", אמרתי בשקט. קבי קבל על עצמו להתנהג יותר בכבוד כלפי אחריו הקטנים.

קמנו מעוֹדֵדִים, והתחלנו לחשב בצורה מעשית כיצד נעביר את הלילה במדבר. (אמאל"ה! אני מתגעגע אליה, ויודע שאת דואגת נורא! לו רק יכלתי לומר לה שהכל בסדר!)

על אף שהחולות והאבנים בהקו באור הירח, החלטנו לא להמשיך בהליכה, מכיון ש:

א. איננו יודעים מהו כוון היציאה, ואנו עלולים להסתבך עוד יותר, ולהתרחק מאלו שבודאי החלו כבר בחפזים אחריו.

ב. כל צעד לא זהיר עלול להסתיים חלילה בנפילה לתהום.

חם היום נהפך בהדרגה לקר מצמרר. ממש קפאנו מקר.

חטטנו בתרמילינו. קבי מצא חלצה שהביא להחלפה, ולבש אותה מיד. אני מצאתי זוג גרבים יבשים וכובע.

אכלנו את הממתקים המעטים שנותרו לנו, והחלטנו לשמר על המים ולשתות אותם במכסות קטנות, כדי שלא נתיבש חלילה. בפנס נשתמש רק כשטיטוס מעלינו מסוק, כדי לא לבזבז את הסוללות.

כבר חמש שעות חלפו מאז הלכנו לאבוד, ועדין לא שמענו אפילו טרטור של מסוק...

כדי שלא נהפך לנציב קרח קפצנו והתעמלנו, ובאמת, הפשרנו במקצת.

ואז העלה קבי רעיון גאוני: "הרוח מגבירה את הקר. אם נצליח לבנות חומת מגן מהרוח, נהיה קצת פחות חשופים לקר".

אֶסְפְּנוּ אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת וּבְנִינוּ מֵעֵין חוֹמָה בְּסֻמוֹךְ לְצִלַּע הַהָר. תִּקְעֵנוּ מֵעַל הָאֲבָנִים קָנִים, וְכָעַת אָנוּ שׁוֹכְבִּים מֵאַחֲרֵי הַקִּיר הַמְּאַלְתֵּר וּמוֹגָנִים מִן הָרוּחַ, כֹּה שֶׁהַקִּיר קָצַת פְּחוֹת מִקְפִּיא.

אֵלֹהֵי הָיִינוּ בַּפְּעִילוֹת הַשָּׂרָדוֹת, בְּרוּר לִי שֶׁהָיִינוּ מְקַבְּלִים צִיּוֹן לְשִׁבְחָהּ עַל הַתּוֹשִׁיָּה... זֶהוּ. עָכְשׁוּ כָּבֵר 11:00 בַּלַּיְלָה, עוֹד מַעֲט אֲנִי צָרִיךְ לְהַעֲבִיר אֶת קִבִּי לְהַחֲלִיף אֶתוֹ מִשְׁמֶרֶת. בְּעֶצֶם, עֲדִיף שֶׁהוּא יִישֵׁן עוֹד מַעֲט, כִּי אֲנִי מִמִּילָא לֹא אֶצְלִיחַ לְהַרְדֵּם. זֶהוּ, יוֹמֵנִי. כָּעַת, מִשְׁפָּרְקִתִּי מַעֲט אֶת לְבִי, אֲמַשִּׁיךְ לְהַתְפַּלֵּל, רַק כֹּה בְּעֶזְרַת ה' אֶנְצֵל.

בַּתְּפִלָּה לַלַּיְלָה טוב...